

Érzékeny, nagyon tehetséges, a gondolatokra nyitott és eszmeileg-eszméletileg irigylésre méltóan tiszta szellemi műhelynek ad otthont a Szabadművelődés Háza. A néhány hónapja megalakult Szín-Tér Egyesület amatőr színjátszói „A HÍD ÁLL...” címmel Széchenyi István születésének 200. évfordulóján ismét élményt jelentő kamaraelőadást rendeztek a tóparti intézményben.

A legnagyobb magyar maga is metaforikusan és óhajtozó módon – reményeit a valóságra „vetítve” – fogalmazta meg a Lánchíd felállítása után a címben idézett mondatot: az ellentétes partok közötti összeköttetéssel talán a pártoskodások is egész esztendeiglen járható utat találnak egymáshoz. (Anélkül persze, hogy helyet cserélnének, vagy akár összetéveszthetők lennének egymással.) A Szín-Tér Egyesület műsora igazlisan értékorientált,

A híd – áll?

intellektualitásában szenvedélyes ünnep, a Széchenyi István képviselte polgári liberalizmus, felvilágosodott patriotizmus és – mint egy kiváló történészünk a napokban megfogalmazta – a *virtust* fölváltó *erény* felmutatása volt: a születése előtt két évvel győzedelmes francia forradalom szellemi örökségéé.

Széchenyi István mély és intim vallásosságát, katolicizmusát meghatóan idézte fel a néhány húr megpendítésével előadott historikus mélységekből származó – nemzeti könyörgés, a *Boldogasszony anyánk* kezdetű, *Eörsi István Széchenyi és az árnyak* című drámájának részletei meghökkentően időszerű kétségeket keltettek: a hatalom iránti lojalitás, valamint a nem-

zet és a tisztesség iránti hűség, az ész és a szabadság mélyesges tisztelete között...

A kevés manírral, értő szenszibilitással előadott szerzők sorában szerepelt még: Csoóri, Kosztolányi, Dsida Jenő, Pilinszky János, Nagy László, Bisztray Jenő és Ady Endre. Kétségbeejtően kicsi volt azonban a közönség – nyilván a hivatalos rendezvényeken tolongó „nemtelenek” (S. Nobok) is otthon maradtak, aznap a Szomszédok ment a TV 1-en, különösen örültünk hát, hogy a jelenlévők csaknem 10%-a tekintélyes köztisztviselő: alpolgármester...

Ja, ami feledhetetlen: az Eörsi-darabban az „árnyékkal” szivarozó Stefi gróf – a füst, az arisztokrata szájából röpkedő leharapott szivarvégek, az imént említett kevés, de hatásos „manír” – egyszerűen lenyűgözött mindannyiunkat!

(hell)